



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Brevis Institvtio De Salvtari Poenitentia Peccatoris

Viexmont, Claude de

Coloniae Agr., 1725

VD18 1361598X

Cap. IV. Quòd exemplo Christi durum esse non debeat, proximo parcere
quoties peccat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50113)

cundus iste & vindictæ appetens animus tuus tibi prodesset, si hodie, vt fieri potest, te mori contingeret? nunquid in inferno sepultus superstiti inimico tuo noceres, & iniuriam tuam vindicares? imò de te vltus esset grauissimè, quòd sui odium æternis pœnis in te esset vindicatum: quòd interim dum in tormentis esses, hic potiretur Dei gratia, in caelo etiam potiturus eius gloria.

Qui patitur
vincit.

Nota,

Itaque, frater charissime, vt inimicum tuum verè diligas, læsus ne lædas, & contumeliis vicem ne reddas. Eum qui te offendit, ne oderis, & tibi detrahenti ne detraxeris. Gloriosius tibi est iniuriam patièdo vincere, quàm vlciscendo eam superare. Iniuriam igitur, siue iustè, siue acceptam iniustè, fer patienter: memor quòd pro peccatis tuis plura & grauiora merueris.

QVOD EXEMPLO CHRISTI
DV RV M ESSE NON DEBEAT,
PROXIMO PARCERE, QVO-
TIES PECCAT.

CAP. IV.

AT dixeris, Non semel quidem me offendit, nisi aliàs me sæpius offendisset, nunc parcerem: nunc adhuc me odit & persequitur. Quis quotidie, talia posset perpeti? R. Quoties frater charissime, in te peccauerit frater tuus, vt ei toties dimittas, præcipit Dominus: Ad quem Petrus accedens dixit, Domine, quoties peccabit in me frater meus, & dimittis?

Matth. x8.

dimittam ei? vsque septies? Dicit illi IESVS,
 Non dico tibi, vsque septies, sed vsque septua-
 gies septies. Ecce numerum finitum pro in-
 finito ponit Dominus, quasi diceret, Quoties
 frater tuus peccauerit in te, toties ei dimitte.
 Quantumcunq; & quotiescunq; in Deum pec-
 catur, toties ex animo contrito veniam roga-
 tus miseretur: & graue tibi videtur vili vermi-
 culo, si ignoscas fratri tuo? homo leuem tibi
 intulit iniuriam, & durum tibi videtur, si ab
 ipso non exigas vindictam? Si frater tuus septu-
 agies septies in te peccauerit, ei ignosce: etiam-
 si centies, denique quoties peccauerit, ignosce.
 Quoties in te peccare potest, toties peccanti
 fratri dimittes: si quoties ipse peccaueris, to-
 ties tibi à Christo ignosci volueris. Si frater
 tuus odit te, tu nihilominus eum ne oderis: &
 si persequitur te, tu ne eum persequaris: sed
 contra eum tibi arma assume patientiæ, non
 furoris: vt si vult perire, solus pereat ipse: tu
 tantùm ne damnationis te ipsi socium addide-
 ris, sed fac, quod in te est, vt saluèris.

At durum est (inquis) quotidie hæc per-
 ferre, quotidie parcere, & ira accensum ani-
 mum refranare. R. Imò, frater charissime,
 durius & difficilius est odia & inimicitias re-
 tinere, quàm dimittere: labor quidem in di-
 mittendo nullus, in retinendo verò multus:
 iracundia liberari magnam menti reddit quie-
 tem, faciliusque est iniurias obliuisci, quàm
 reminisci, iniuriarum memoriâ nihil difficilius:
 quòd si magnum quodpiam malum tibi im-
 precari vellem, odia & inimicitias tibi opta-

Quoties
 quis peccat,
 toties est ei
 ignoscen-
 dum.

Contra per-
 secutores
 arma pa-
 tientia tan-
 tùm sumen-
 da sunt.

Odiùm est
 maximum
 tormen-
 tum.

Nil iniuria-
 rum me-
 moria diffi-
 cilis.



Nota de
odii vitio.
Ad iracun-
dos homi-
nis.

rem. Nam sicut tinea primum omnium quod
rodit, est lignum, de quo exit: sic & iracundia
cor hominis, de quo nascitur primum lædit,
cruciat, & angit. Satis per se inquieta est mens
tua, & eam adhuc odiis exasperas? multa ali-
unde tibi occurrunt aduersa, & aliis te adhuc
oneras, quantumcunque laboraueris, vix in te-
metipso pace frueris. Familiarem hostem, id
est, carnalem tuam concupiscentiam prius sup-
prime, quam exteris bellum pares inferre, quod
si non omnes, quos pateris, aduersarios oppri-
mere velles, iterum alii insurgerent, & prius
succumberes, quam omnes opprimere posses.
Vide iam, vtrum horum tibi videtur facilius,
inimicitias retinere, an dimittere?

Christus
crucifixori-
bus peper-
cit.

Dimittere inimicitias vt viro humili leue
est & facile, ita & tibi omnium hominum super-
bissimo durum est & difficile. Si Christi pas-
sionem in memoriam reduceres, nihil est
adeò durum, quod non æquo animo perfer-
res. Non tibi in mentem venit, quantò du-
riora Dominus pertulerit, dum pretiosam
animam suam pro te exponeret: quot & quan-
ta conuiciorum probra à Iudæis pertulerit?
quot insultantium alapas acceperit? quot fla-
gella tacitus tolerauerit? quam patienter à per-
fidorum sputis faciem non auerterit? quam
mansuetè diuinum illud caput spinis supposu-
erit? quam placidè in sua siti fellis amaritu-
dinem gustauerit? & quam feruenter ipse, om-
nium vita, vsque ad mortem deuenerit? Se-
quis? à quibus tam dura est perpeffus? crea-
tor à creaturis, Deus ab homunculis, pater
filiis

filiis, rex à subditis, Dominus à seruis, omnium
 bonorum largitor ab ingratis, quo quid
 esse potuit intolerabilius? Tamen flagellis cæ-
 sus, spinis coronatus, clavis confossus, crucifi-
 xus, opprobriis saturatus, omnium dolorum
 suorum immemor: à quibus patitur, ipse com-
 patitur, à quibus vulneratur, ipse medetur, vi-
 tam procurat, à quibus occiditur. Quando
 cum magna mentis dulcedine, spiritus deuo-
 tione, & charitatis plenitudine, dulcissimum
 tranquillissimumque illud diuini agni pectus
 non solum parcit inimicis, sed etiam patrem
 rogat pro eis, Pater (inquiens) ignosce illis, *Lucæ 23.*
 quia nesciunt, quid faciunt. Hinc considera
 multas miseras corporis, hinc multas miseri-
 cordias cordis. Vide diuinæ charitatis afflu-
 entiam, & mirabilem patientiam: tolerat, quos
 poterat punire, & in abyssum demergere: se *Ioan. 5.*
 vlcisci non vult ipse qui iudicat, & cui pater
 omne iudicium dederat: sed suam remittit in-
 iuriam, pro ipsis fundit orationem, & non ex-
 petit vltionem: suæ nobis patientiæ relinquens
 exemplum, vt sequamur vestigia eius, vt scili-
 cet quoties ab aliis offendimur, ad patientiam,
 non ad vindictam excitemur. Nam si magi-
 ster, dum occiditur, inimicos suos diligit, quan-
 to magis eos debet diligere discipulus, dum vi-
 uit? Tu verò vilis vermiculus & pulvis fœti-
 dus, cum videas regem gloriæ, Dominumque
 virtutum suas condonantem contumelias, &
 crucis remittentem molestias: tamen dum in-
 iuriis aut aliqua læsione prouocaris, statim fu-
 rore permotus teipsum vlcisceris: atrociores

Voluntas
reputatur
pro facto.

iniurias reddis, quàm acceperis: facis mala, quæ potes, minaris, quæ facere non potes, & dum foris aut non potes aut non audes iniuriam tuam vindicare, adhuc tamen intus inimicitias æstuas, & frustra teipsum, non inimicum crucias. Sicut enim bona voluntas cum deest copia agendi, remuneratur, ita & maleuola tua voluntas ultionem moliens mulctatur: quia non tam consideratur quod fecisti, quàm quod, si licuisset, facere voluisti.

Coniugia
toleranda.

Itaque, frater charissime, impatientis animi tui obstinationem inflecte ad misericordiam: & Domini Dei nostri vestigia sequendo durum tibi non sit toties peccanti fratri ignoscere, quoties in te potest peccare, vt & peccatorum, quæ quotidie in Deum committis, remissionem quotidie assequaris: vt dum proximo remittis parua & leuia, tibi à Deo remittantur magna & grauia. Si enim verè poenites, ad perferendas iniurias paratus esse debes: nec vlllo modo commoueri, si quis tibi obiiciat crimen peccati tui.

TERTIÆ PARTIS CONCLUSIO.

OB hæc & multa alia, quæ in hanc sententiam dici poterant, planè vides, frater charissime, in quàm damnoso statu manes, quamdiu istas inimicitias contra proximum tenes. Vt igitur ad vitam sanctam resurgas, si quid habes erga proximum tuum, dimitte, & dimittetur tibi: quòd si ei non di-

mi-